

Der er paa denne skønne Jord
 saamange trældomsfulde Spor
 med Utak i sit Følge.
 Flodbølgen løfter Tidens Hav,
 der stiger op saa mange Krav
 som Bølge efter Bølge.

Der blev saa mangen Flamme tændt,
 som brændte ud, før Dag var endt,
 og Mørket følger efter.
 Saa mangt et Haab — skjønt falsk forgyldt,
 fik Sind og Tanke overfyldt
 med Lystens spredte Kræfter.

Og da vil alle være med.
 Der spørges ej om Tid og Sted,
 om Lykkens Tro og Love.
 „Fremad paa Spræng“ er Tidens Agt,
 hvis han, som staar sin Tidevagt,
 skal vinde — maa han vove.

Men vi, som gaar mod Vejens Slut,
 vi ved, hvor nær den Stav er brudt,
 som Aandens Evne støtter.
 Vi ved, at selv det stolte Mod
 gaar Vejen frem med Fald for Fod,
 at Lykkens Maal sig flytter —

At det er svært at vende om
 den samme Vej, hvorfra man kom
 paa Haabets høje Bølge,
 og sætte sig ved samme Bord,
 hvor før klang hen det store Ord —
 med Tabets Fattigfølge.

Da høres nok blandt „Grin“ og Svig
 et saaret Hjertes Klageskrig: